

дсвѣрь, но неможахъ да го намѣрѣятъ. А единъ отъ тѣхъ съвременно позна, че освѣтъ дѣте-то нѣмаше и други много драгоценни нѣща. Тогава разумѣхъ вече, че хайдъцы сѣ вѣзли и откраднаа дѣте-то.

Обща-та веселба, коя-то бѣше предъ малко време обзрнасе на сълзы и плачове. И синки-тѣ се владохъ на неисканна скзрбь. Вѣшна-та наставница като плачеше и се трзшкеше, рече: » О Боже мой! дсвѣра-та Внѣгина какво ще стани, » като на дчи това страшно извѣстїе, » наистина тѣ ще умре! »

Маргарита се отчае още отъ първѣтъ мнѣтъ, и като се издми, ищеше да се хвърли въ рѣкѣтъ, за да се отърве, но ѿ възпрѣхъ.

Тѣ често выкише съ жаленъ гласъ. « Великъ си Господи! Боже мой! Боже мой! » Кой щеше помысли, че едно най малко